

мателно въ живота на природата, ще видимъ, колко много се лъжемъ. Защото не сж само радоститѣ и веселията, които царятъ въ Божия свѣтъ.

Ето, ние сме въ гората и слушае около насъ пойнитѣ птички. Но нека се вгледаме по-добре въ тѣхъ. Ще забележимъ, какъ тѣ прекъсватъ пѣсенята си и се спускатъ върху хвърчащитѣ наблизу насѣкоми и ги поглъщатъ. Наблюдавайте лястовичкитѣ какво правятъ, когато малкитѣ имъ се излюпятъ. Непрестанно прехвъркватъ и донасятъ на рожбитѣ си скакалци, мухи и други насѣкоми. Щъркелътъ въ полето пристѣпва бавно, и лакомо гълта жаби, змии, гущери, които ще повърне въ устата на малкитѣ си. Безброй птички дирятъ зърната на растенията, за да си напълнятъ гушкитѣ. Виждаме, какъ непрестанно се унищожава живота. А какво да кажемъ за хищниците? Не сж ли тѣ ужасни, жестоки и коварни по наша преценка? Но какъ тѣ прекарватъ днитѣ си? Днесъ тѣ сж яли до пресита, като сж лишили отъ животъ нѣкое беззащитно или по-слабо отъ тѣхъ животно. Утре гладътъ отново се обажда, и тия коварници почватъ да дебнатъ нова жертва; тѣхнитѣ остри зъби се турятъ отново на работа. Като почнемъ отъ най-вишитѣ животни, та до най-нишитѣ, и вникнемъ по-дълбоко въ начина на живота имъ, ще видимъ, че най-голѣмата грижа на последнитѣ е да задоволятъ глада. По-силнитѣ нападатъ по-слабитѣ и ги унищожаватъ. Като че ли въ живия свѣтъ е обявена една безкрайна война, която почва оттогава, когато животътъ се е появилъ на земята и ще трае дотогава, докогато той съществува. Но всѣка една жива тварь иска да се радва на слънцето, и затова не дава живота си даромъ: брани се до последни сили, защото ѝ предстои важната задача да продължи рода си, да отгледа малки, да остави ново поколение. Така, никога животътъ върху земята не е билъ спокоенъ, както ни се показва на пръвъ погледъ. Борбата за животъ е съществувала